

КУЛТУРНИ ДОГАЂАЈ МЕСЕЦА

Изложба „Великанке српске културе“ у Дому Јеврема Грујића

У Београду је у Дому Јеврема Грујића 17. јануара отворена изложба под називом „Великанке српске културе“. Ово је изложба о 18 жена које су живеале од почетка 19. века до почетка 21. века. Морам признати да сам за већи део ових жена први пут чула. Ипак, било је и познатих о којима смо учили у школи или чули од родитеља. То су на пример Мина Караџић, Драга Љочић, Надежда Петровић, Исидора Секулић, Јелисавета Начић, Десанка Максимовић, Милена Павловић Барили и друге. Њима је заједничко то што су све наше великанке, све су учиниле нешто важно и велико за Србију. Неке су биле уметнице, неке песникиње, докторке, архитекте. Биле су и храбре и успешне. Тужно је то што је већина њих заборављена.

Ако посетите ову изложбу моћи ћете и ви да их упознате, да видите њихове портрете и чујете причу о њима. Видећете шешир, сат и перле Десанке Максимовић, предмете које је користила Милена Павловић Барили, сервис за доручак Мине Караџић и др.

Изложба је отворена до 27. марта. Ја сам је посетила са мамом и са другарицом. Препоручујем да је и ви посетите!

Написала Асја Рушид

НАШИ ДРУГАРИ НА ТАКМИЧЕЊИМА

Овог пролећа, следећи наши шмекери и шмизле остварили су велике успехе на такмичењима из разних области:

1. Вики је освојила прво место на општинском такмичењу у певању, а затим победила и на градском такмичењу.
2. Лукша је освојио прво место на државном првенству у спортском певању. Позван је у репрезентацију Србије на следеће такмичење држава Балкана.
3. Оги је заузео треће место на општинском такмичењу у шаху.
4. Петар је освојио шесто место на државном првенству у спортском певању.
5. Михаило је, као један од представника четвртх разреда Математичке гимназије, освојио друго место на руском такмичењу математичара.
6. Вања, Маја, Никола и ја, учествовали смо на такмичењу из математике «Мислиша». Чекамо резултате.

Другари, поносни смо на вас.

Написала Анђела Госпавић

ИНТЕРВЈУ СА ВИКТОРИЈОМ ШУТАНОВАЦ

Маја: Каква је била реакција твојих родитеља након такмичења?

Викторија: Моји родитељи су били баш поносни и срећни. Они су увек били уз мене и главна су подршка у мојој љубави према музици.

Вања: Како си се осећала када си победила?

Викторија: Када сам победила била сам баш срећна и једва сам чекала да свима саопштим лепу вест, поготову мојој породици. Веома сам се радовала што ћу представљати нашу школу на градском такмичењу.

Маја: Да ли си имала трему?

Викторија: Нисам имала трему. Честим наступима и увежбавањима она нестаје.

Издвојила бих неке мени омиљене

наступе: Отварање парка Војводе Вука, Радост Европе, Отварање Дечије недеље, Витез Фест, Светосавска Академија, Дани Азербејџана, Концерт групе Гарави Сокак, Улица отвореног срца.

Вања: Колико ти је времена требало да добро научиш да отпеваш песму "Београд волим кад свиће"?

Викторија: Припреме су трајале музичко забавиште Дечијег културног центра. Затим сам са пет година прешла у вокалну групу "Нађи своју звезду". Ту сам по први пут чула ову песму. Након вокалне групе на ред је дошао хор РТС – Радио Телевизије Србије, где сам усавршила певање ове песме. Интензивно сам је понављала шест дана пред наступ.

Интервју водили Маја Вукајловић и Вања Арскин

МАЈА И АСЈА: Како смо држале предавање шестцима
Прошле недеље смо ишле у 6. разред и одржале предавање на часу географије. Предавале смо о загађењу и Рио Тинту. До тога је дошло зато што смо нас две дошле на идеју да направимо презентацију, јер нас ова тема занима. Прво смо тему презентовале нашем одељењу. После тога је наставница послала снимак педагогу и тај снимак је некако стигао до професорке географије. Звала нас је наставница географије Ана, која ће нам предавати следеће године, да покажемо њеним ђацима своју презентацију о Загађењу. Презентацији је присуствовала и Весна педагог и то нам је посебно значило.

«Мислим да се шестцима свидело, пошто смо добиле велики аплауз. Мени лично се допало, нисам уопште имала трему и надам се да ћу опет имати прилике да предајем неком вишем разреду» каже Маја. Биле смо много узбуђене. Асја: «На нашу срећу презентација је била занимљива шестцима, имали су и пуно питања. После часа смо се срећне и пуне утисака вратиле у наше IV2».

Написале Маја Вукајловић и Асја Рушид

"Светосавска Академија" Комбанк дворана

ВАСИЛ ХАЏИМАНОВ

Даљи рад на филму „Лето кад сам научила да летим“

Музику за овај филм је написао Васил Хаџиманов, српски композитор и пијаниста. Васил је, као стипендиста, завршио Беркли колеџ у Бостону у Америци где је и дипломирао на одсеку за клавир. Са својим бендом „Васил Хаџиманов Бенд“ ради на спајању етно музичке баштине Балкана и западњачких музичких поджанрова (џез, фанк, world music). Поред тога што је џез пијаниста и композитор бави се и писањем музике за филмове и ТВ серије као што су филм “Кад порастем бићу кенгур” и ТВ серија „Кошаркаши» и «Отворена врата”.

1. Како је то радити са тетком?

Ја сам свој први наступ имао са шеснаест година баш са својом тетком у Новом Саду и од тада па до дана данашњег радим са њом. Управо смо песму „Сећања“ за филм „Лето кад сам научила да летим“ радили заједно. Веома волим да радим са Бисером јер она је фантастичан певач и фантастичан човек

2. Шта Вам је било најзанимљивије у филму „Лето кад сам научила да летим“?

Много тога ми је занимљиво. Прво књига, онда редитељ Раша Андрић па онда глумци, па моја улога композитора, па цела екипа која је радила на филму. Све је то било јако занимљиво. Први пут сам компоновао музику за филм који спада у жанр дечијег, тинејџерског филма, тако да ми је и то био занимљиво али и изазов. Било је и јако лепо и мислим да смо урадили диван посао. Мислим да моја музика служи филму и служи причи и служи глуми, оно што једна филмска музика треба да уради, и не само да служи него и да помогне.

3. Кад сте почели да свирате? Кад сте направили Ваш први бенд?

Ја сам почео да свирам у музичкој школи са пет година, да учим клавир. Први бенд сам имао са тринаест–четрнаест година. Касније сам оформио свој бенд са 18 година и ево до дана данашњег и даље свирам са мојим бендом а наравно и са многим другим бендовима.

4. Да ли сте некад правили композицију са Вашом ћерком?

Са мојом ћерком сам пословно сарађивао више пута. Једна од сарадњи је била на композицији „Rich out“, која је компонована за 70 година Уједињених нација, коју је она певала заједно са Вукашином Марковићем. Иначе често кад она дође на одмор овде са студија из Немачке, свирамо заједно пошто Марта пева и оперску музику али и друге жанрове. Она сад већ има 22 године и постаје озбиљан професионалац. Играла је три сезоне у позоришту „На Теразијама“ главну улогу у једном од најтежих мјузикала „Фантом из опере“

5. Која Вам је композиција најслушанија у Србији?

Званично је најслушанија, по медијским извештајима, моја композиција „Пердао“. Иначе на свиркама и концертима, свих ових година уназад, мислим да је победила композиција „Охрид“

6. Да ли и Ви волите да слушате Роби Вилијамса? Који је Ваш омиљени музичар?

Роби Вилијамса нисам слушао много мада је он одличан певач и прави лепу поп музику. Ја слушам најразличитију музику. И ако ме категоришу за џез музичара не слушам само џез већ и поп и рок, хип-хоп, балкански етно, народну изворну музику и такозвану world music...заиста сам широк по том питању. Тренутно слушам певачицу која се зове Yebba и Labrinth са својом песмом из серије „Euphoria“ „I'm tired“.

Хвала Василу што нас је увео у свој чудесан свет музике и једва чекам да га видим и чујем на неком од његових концерата.
Интервју водила Софија Мијатовић

ИСТРАЖИВАЧКИ КУТАК: Никола и Тесла и бела голубица

Враћам се из школе, улазим у лифт и пењем се на трећи спрат. Звоним на врата, мајка ми отвара. Улазим у своју собу палим светло, узимам телефон и почињем да играм омиљену игрицу. Мајка завршава кување ручка и након што смо јели, палим велики телевизор у дневној соби и на екрану се појављују уобичајена слова ТЕСЛА. „Зашто се наш телевизор зове Тесла?“ питам мајку. „Па зар ти не знаш ко је Никола Тесла?“ пита ме мајка зачуђено. Наравно да знам, био сам у Музеју Николе Тесле у Крунској улици, али ми и даље није јасно зашто је он баш тако значајан и данас. „Сети се шта си све урадио од када си дошао из школе, а ништа од тога не би могао да урадиш да није било Николе Тесле“ рече ми она. Попео си се лифтом, позвонио си на врата, упалио си светло, упалио си мобилни телефон, ручак је скуван на електричном шпорету и сада заједно гледамо телевизију. За све то је највише заслужан управо Никола Тесла, а то је само мали део од онога што је он учинио за цело човечанство. Без њега ништа не би било овако какво је данас. Онда смо заједно прочитали неколико прича о овом нашем генију. Био је врло усамљен, живео је скромно и био је вероватно чудан свима. Увек је носио рукавице, шетао сам и хранио птице у парку. За столом је увек тражио 18 салвета, а у хотелској соби 18 пешкира. А зашто 18? Па зато што је број 18 дељив са бројем 3 који му је био најзначајнији од свих бројева.

Мени се много допала прича о Николи Тесли и белој голубици са којом се дружио и која је често долазила на прозор његове хотелске собе у којој је живео. Сам је испричао ту причу како је пуно волео белу голубицу која га је свуда пратила. Необична је та љубав између једног човека и дивље птице. Он је сам говорио да то потиче из његовог детињства, када се у родном Смиљану често играо са птицама. Најтужније у целој причи је био његов растајак са белом голубицом која је одлетела заувек, а он је остао сасвим сам у својој хотелској соби. Са њом су одлетеле и његове идеје како је и сам испричао.

Схватио сам још више колико је Никола Тесла био велики геније, велики човек и велики научник. Посебно сам срећан што он потиче из нашег народа и што за њега зна цео свет.
Написао Алекса Ђуричић

СПОРТСКИ КУТАК: извештај са светског атлетског првенства у Београду

Ово дворанско светско првенство се одржавало од 18.-20. марта у Београду, у Штарк арени.

Ја сам ишла 20. марта и гледала сам многа занимљива такмичења, али су најбоља била: 60м препоне мушкарци полуфинале/финале, скок са мотком финале мушкарци, скок у даљ жене финале, 4x400 жене и мушкарци финале.

Организација је била фантастична, арена је била пуна гледалаца, а атмосфера узаврела. Сви су дошли да гледају Ивану Вулету и надали се њеној победи. Испунила је очекивања, скочила 7.06м и обезбедила себи златну медаљу! Док се припремала за скок, цела арена је навијала и сви смо тапшали у ритму. После тога моје руке су биле црвене од тапшања.

Било је и других сјајних успеха. Швеђанин Дуплантис је оборисао светски рекорд у скоку са мотком. Скочио је чак 6.20м! Американац Холовеј је изједначио свој рекорд у трци 60 м препоне и наравно победио. Венецуеланка Рохас је оборила рекорд у троскоку! Узбудљиве су биле и штафете на 400 м: у женској конкуренцији је победила Јамајка, а у мушкој Белгија.

Такмичење је било јако емотивно, нарочито када је Ивана освојила злато, па су неки гледаоци чак и заплакали.

Написала Маја Вукајловић

ШТА ВИДЕТИ КАД СИ У СОКОБАЊИ

Приближава се наш одлазак на рекреативну наставу у Сокобању. Сви једва чекамо! Сокобања је једно прелепо место на југоистоку Србије окружено планинама Озрен, Девица, Буковик и Ртањ. Природа је била даремљива, па је подарила овом месту пуно ливада, пашњака, река, потока, шума... Право је уживање шетати овим пределом. Препоручујем ова места:

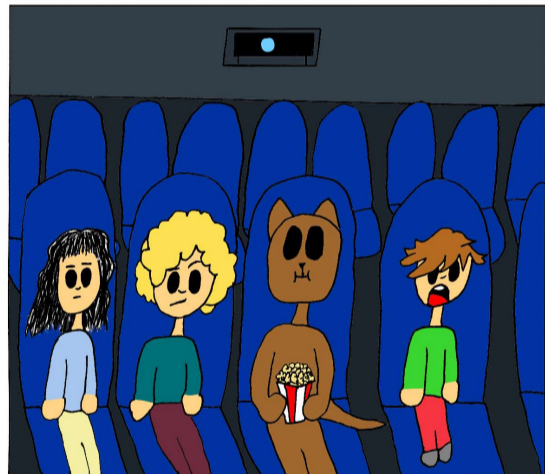
*Излетиште Врело-Борићи *Парк шума Чука 2 *Озрен - водопад Рипалка *Видиковац Поповица на планини Девица *Лептерија-тврђава Сокоград *Хамам-турско купатило *Плажа Жупан *Пећина Ива Андрића *Сесалачка пећина *Извор Власине *Извор Моравице *Извор Шопур *Оштра чука *Очно *Калиновица

На нека од ових места може се ићи пешке, али нека су баш далеко. Било би лепо ако посетимо бар нека од њих.

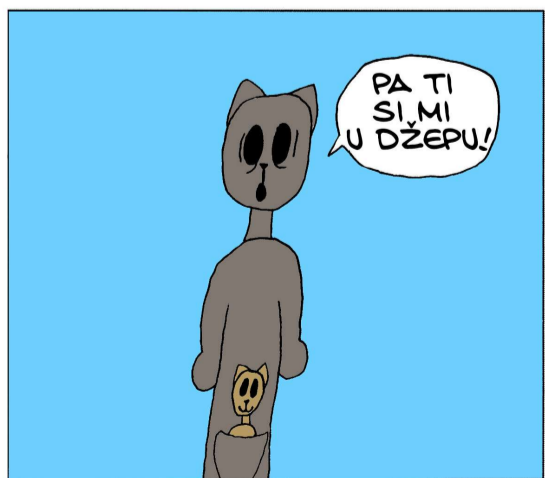
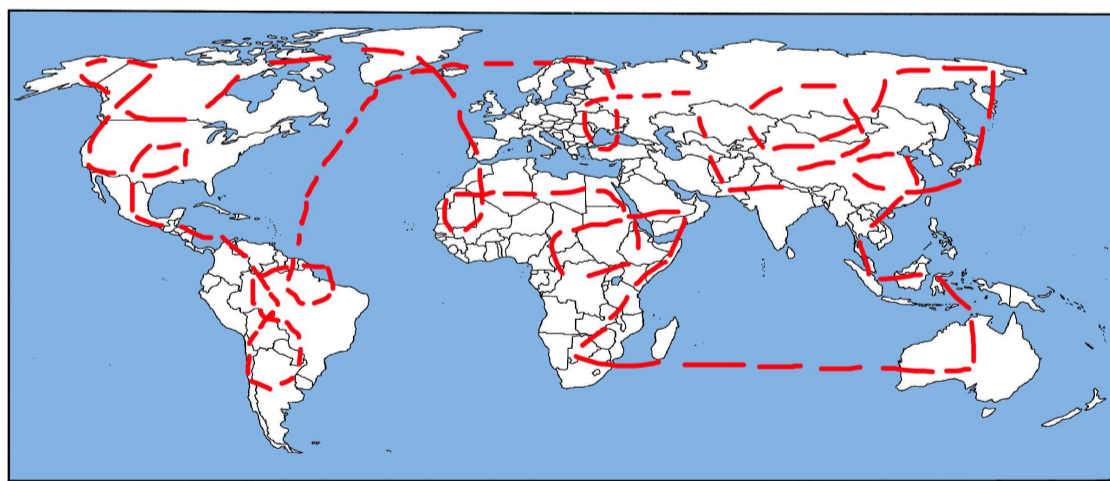
Наш водич кроз Сокобању Асја Рушид

KENGUR U BIOSKOPU

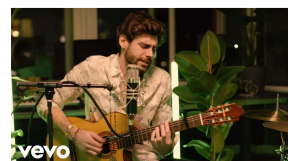
orta i piše: Vanja Arsikin

Драги другари, мој музички предлог за овај месец је песма «Runaway» певачице Ауроре. Ако вам је ова песма тужна, препоручујем да послушате песму «Sofia» певача Алвара Солера, она ће вас сигурно развеселити!

МУЗИЧКА ПРЕПОРУКА

Препоручила Асја Рушид

ВИДЕО ИГРЕ

Данас ћу вам причати о игрици званој Terraria.

Terraria је видео игра коју је направио студио за видео-игре Re-Logic. Први пут је објављена као игра за Microsoft Windows 16. маја 2011, али се од тада проширила на неколико других платформи. То је 2D [action-adventure](#), [open-world sandbox](#) / [platformer](#) у ком играч контролише једног лика у генерисаном свету.

Подржани су и за једног и за више играча. Поред енглеског, језик у игри се може подесити на немачки, италијански, француски, шпански, руски, поједностављени кинески, бразилски португалски и пољски. Игра има неколико сличности са добро познатим Minecraft-ом и делимично је инспирисана њиме. Међутим, постоји и велика количина разлика, попут неколико газди и догађаја.

Најављено је да је наставак, Terraria 2, планиран за будућност. Spin-off игра под називом Terraria: Otherworld је био у развоју, али је званично отказан 12. априла 2018.

Terraria је 15. најпродаванија видео игра на свету, са преко 35 милиона продатих примерака од фебруара 2022. укључујући плаћена преузимања за мобилне уређаје..

Написао Вања Арскин

НАШ ДОПИСНИК ИЗ ...једна прича из СТУДЕНИЦЕ

Ко је створио лепоту? Спуштамо се са Копаоника према Београду путем преко Рашке. Родитељи су ми рекли да идемо да посетимо Манастир Студеницу. На интернету сам прочитао да су почели да га граде 1186 године и да је градња трајала 10 година. Основао га је Велики Жупан Стефан Немања чије мошти се налазе у самом манастиру заједно са његовим сином и првим краљем Стефаном Првовењчаном и његовом супругом Аном Вукановић. Стефан Немања је проглашен за свеца и тада је добио име Симеон Мироточиви. Ова светиња је врло стара, више од 800 година и баш ме занимало како сада изгледа после толико година. Као и увек, путујемо нашим возилом за авантуре и возимо се долином реке Ибар. Видим доста старих замкова по околним брдима што ми говори да су ту некад вођени ратови и разне битке. Код места Ушће скрећемо са главног пута и долином реке Студенице путујемо према манастиру.

Манастир налази на изузетно лепом месту, изнад реке Студенице и опасан је каменим ѕидом. Прича каже да је ту некада било 14 цркава и да је то био центар некадашње државе. Сада су остале три цркве у кругу манастира. Оно што сам прво приметио је необична тишина која је владала око манастира, иако је било пуно посетилаца. Сви су говорили тихо и нико није викао, па чак нису причали ни

мобилним телефонима. У самој цркви, људи су причали шапатом па смо моја сестра и ја почели да шапућемо иако нам то нико није рекао. У самој великој цркви, која је позната по најлепшим фрескама, одмах поред улаза налази се камени ковчег где је сахрањен Велики Жупан Стефан Немања. Људи прилазе ковчегу, додирују га рукама и тихо се моле, као да причају са њим. Питао сам се какав је то човек био кад га и после 800 година људи овако поштују и воле. Осећао сам се врло необично и пожелио сам да су моји другови из разреда ту са мном да поделимо то необично искуство тишине и љубави.

Стао сам крај ковчегу, ставио руку на њега и тихо рекао: „Ти си створио ову лепоту која траје вековима, а ми ћемо је чувати заувек“.

Мирно спавај Велики Жупане, IV2 је уз тебе.

Написао Алекса Ђуричић

КЊИГА МЕСЕЦА: Антоан Де Сент Егзипери «МАЛИ ПРИНЦ»

Прелепа прича о сусрету пилота, коме се покварио авион у пустињи Сахари и дечака са астероида Б612. На тој мајушној планети живи мали принц са својим јединим пријатељем – црвеном ружом. Он своју планету стално уређује, чисти опасне вулкане и огромне баобабе, који би уништили његов астероид када би порасли. Обожава заласке сунца и своју ружу, коју залива и пази са великом љубављу. Али, једног дана га је његова вољена ружа разочарала. Почела је да се прави важна, стално се жалила на промају и гусенице и није поштовала дечакову љубав и пажњу. Разочаран, мали принц одлучује да напусти свој сићушни астероид и истражи живот на другим планетама. На њима упознаје разне људе, који му се нимало не допадају. Неки су уображени, као његова ружа, неки не воле посао који обављају, други немају никакв вредан циљ у свом животу.

После неког времена, мали принц стиже и на Земљу и то баш усред пустиње Сахаре, где је пао авион нашег писца. Док покушава да поправи свој авион, он се дружи са маленим дечаком дивног, чистог срца. Мали принц у пустињи упознаје лисицу, која га учи како се ствара пријатељство, да мора прво да је припитоми и да ће тек после дуго времена постати посебни и јединствени једно за друго. Лисица изговара можда најлепшу реченицу у читавом роману: «Човек само срцем добро види. Битно је очима невидљиво.»

Жедни, док сатима траже воду у пустињи, уморни седе на пешчану дину и посматрају небо пуно звезда. Мали принц каже пилоту: «Оно што пустињу чини лепом је сазнање да се негде у њој скрива извор. Ништа не видиш. Ништа не чујеш. А ипак нешто светлуца у тишини...»

Временом, дечак све више чезне са својом ружом и брине што је остала сама и незаштићена на планети. Путујући другим световима видео је да његова ружа није једина, како му је говорила, али јој опрашта јер, како сам каже: «Моја ружа је важнија од свих ружа заједно зато што сам ја њу заволео и припитомио, зато што је то моја ружа.»

Једини начин да се врати на своју планету је да умре од уједа пустињске змије и он храбро на то пристаје. На песку остаје само траг његовог малог тела.

У исто време је пилот поправио свој авион, па се обојица враћају тамо одакле су и дошли. Растају се стугом, али богатији за своје пријатељство.

Мали принц није заиста умро. Он је само нестао из Сахаре и вратио се на своју малену планету, где и сада живи срећно са својом ружом.

Написала Анђела Госпавић

